

Prelaadi kiri (aprill 2010)

Oma Ülestõusmispühade kirjas keskendub Opus Dei prelaat ühele püha Josemaria motole: "Jumal ja julgus!" Lõppsõnaks ei olnud mitte Jeesuse näiline lüüasaamine ristil, vaid tema Ülestõusmine. Teisiti ei ole see ka vastuolulistel aegadel, mida kirik ikka ja jälle ja ka käesoleval on sunnitud läbi elama.

11.04.2010

Minu armsaimad: hoidku Jeesus
minu tütreid ja poegi!

Eile, 31.märtsil möödus
seitsekümmend viis aastat sellest, kui
meie Isa õpilaskodus Ferraz´es
esimese missa luges ja
Kõigevägevamat käes hoidis. Ja
homme, 2. aprillil, möödub viis
aastat Paavst Johannes Paulus II
surmast. Kaks väga erinevat
aastapäeva, kuid ometi liigutavad
mõlemad väga eriliselt meie südant.
Sel aastal langevad need sündmused
Vaiksele Nädalale. Nad kutsuvad
meid kristliku kutsumuse teed käima
koos Euharistias reaalselt
eksisteeriva Kristusega ja teda tema
lunastavas kannatuses oma
lähedalolekuga saatma.

Meie Isa tuletas sageli meelde, et
apostellik töö kasvas otsustavalt, kui
Issand keskustes asuvasse
tabernaaklisse jäi. Kohe pärast seda
päeva võis tõdeda rikkalikku lõikust,

kuid raskused ei kadunud kunagi, neid oleme pidanud alati tundma ja neid pidi ka Kristus oma teel kohtama. Meie Isa rääkis sellest tõsiasjast oma kirjas Madrid-Alcalá Diötseesi peavikaarile: "Sellest ajast peale, kui Jeesus meie juures, meie maja Tabernaaklis on, on märkimisväärselt tähele pandud: Ta tuleb, ja meie Jumala Töö levib ning muutub intensiivsemaks." [1]

Kindlasti mäletame me kõik veel väga hästi Johannes Paulus II surma, mis jättis väga paljudele inimestele sügava jälje ja palju vaimseid vilju. Olid möödunud aastad, kuud ja nädalad, mil see nii silmapaistev Paavst oma sõnadega, oma eeskujuga, oma pika haigusega, oma andunud eluga ja oma surmaga suurepäraselt näitas, kuidas Kristust järgima peab. Kindlasti ei ole me unustanud, kui otsustavalt ta risti külge klammerdus, kui ta televisiooni kaudu Suure Reede

Ristiteed jälgis, milles ta ise enam osaleda ei saanud.

See ja ka teised mälestused aitavad meil sügavamini Vaikse Nädala sündmustesse sisse elada. Kolme Paasatriduumi päeva liturgia, mis algab täna Missaga *in Cena Domini* ja mis lõpeb Kristuse Ülestõusmisööga, söövitab meie mõistusesse mõtte sellest, mil viisil Jumal meid lunastada tahtis. Palugem Jumalalt rikkalikult armu, et suudaksime paremini mõista, kui suure, tõeliselt hindamatu kingituse tegi ta inimkonnale oma Ristiohvri kaudu. Mida oled sina selleks teinud, et Kristust mitte üksi jätta? Kas sa palud tõeliselt selle eest, et ta teeks sinust patukahetseja inimese? Kas sa võtad kasutusele kõik vahendid, et sa ei põgeneks, nagu Apostlid?

Tõlgendades hümnit Pauluse kirjast Filiplastele, mis räägib Jumala loobumisest meie pühaduse pärast

[2], selgitab Benediktus XVI., et
”Apostel võtab siin tõhusalt ja
põhjanevalt läbi kogu
Rõõmusõnumi saladuse, mille juures
ta Aadama kõrkusele vihjab, kes ei
olnud Jumal, kuid kes Jumal olla
tahtis. Ja ta vastandab sellele esimese
inimese uhkusele, millest me kõik
natuke osa oleme saanud,
Jumalapoja tõelise alandlikkuse, kes
sai inimeseks ja ei kartnud kõiki
inimeste nõrkusi - peale patu - enda
peale võtta ja surma sügavusse alla
laskus. Sellele sügavale kannatusele
ja surmale järgnes siis ülendamine,
tõeline armastuse suurus, armastuse
ilu, mis ületas kõik piirid. Ja
seepärast on, nagu ütleb püha Paulus
– õige, et ”Jeesuse nimes nõtkuks iga
põlv nii taevas kui maa peal kui maa
all ja, et iga keel tunnistaks: Jeesus
Kristus on Issand – Jumala Isa
kirkuses!” (Fl 2,10-11). [3]

Peatugem ja vaadelgem neid püha
Pauluse sõnu, mida me Suurel Reedel

jälle kuulda saame, enne, kui loetakse Kannatuslugu Johannese Evangeeliumi järgi. Need on nagu uks, mille kaudu võime kiigata jumaliku saladuse sisemusse, mis sageli meie inimlike plaanide suhtes kaugele jääb. Võtkem vastu ebameeldivused, mida Jumal meile lubab või saadab ja me võime kindlad olla, et need on nagu tema Poja kannatus ja surm, armastuse tunnistused. "See kõik ei olnud mingi hämara mehhanismi ega pimedas saatuse tulemus: see oli eelkõige tema vaba tahe, suuremeelne nõustumine Isa vabastamisplaanis. Ja surm, millele ta vastu läks – lisab Paulus – oli Ristisurm, kõige alandavam ja kõige häbistavam, mida üldse ette võib kujutada. Kõike seda" – nii ütles Paavst – tegi Universumi Issand armastusest: armastuse pärast tahtis ta "enesest loobuda" ja meie vennaks saada; armastusest jagas ta meie seisust, iga mehe ja naise seisust." [4]

Oma alandamise ja sellele järgneva ülendamisega näitas Kristus meile teed, kuhu ka meie oma maise eksistentsi sammud seadma peame. "Jeesus Kristuse elu, kirjutas püha Josemaria, kordub omal moel meie igaühe elus, kui oleme truud: nii sisemiselt, teel pühadusele, kui ka väliselt oma käitumises." [5] Nii sööbivad meisse Püha Vaimu ja meie isikliku kaastöö mõjul järjest kindlamini Kristuse jooned. Ka Ristiteed palvetades võime mõelda kogu sügavuses nende asjade peale, millest meie Isa kirjutas: "Issand, luba, et ma võtaksin vastu otsuse, meeleparanduse kaudu lõpuks ometi maha rebida see haletsusväärne mask, mille ma ise endale oma armetuses kujundasin...siis ja ainult siis võin ma oma elus, vaatluse ja heastamise teel, sinu elu jooni täpselt jäljendada. Siis saame me üha rohkem sinu sarnasteks. Me saame teiseks Kristuseks, Kristuseks eneseks, *ipse Christus*." [6]

Minu tütred ja pojad, ma ütlen Issandale, et me mõistame täielikult, et tõeline armastus ja õnn peitub alanduses, sest siis täidab Jumal hinge kuni viimase sopini. Ärgem unustagem, et need read – armetud read, nagu meie Isa märkis -, mida püha Josemaria sageli tsiteeris, sisaldavad endas tohutu tõe: *Jeesuse Süda, mis mind valgustab,/ täna ütlen ma sulle, et oled mu armastus ja kogu minu hüve,/ täna andsid sa mulle oma risti ja oma okkad,/täna võin ma öelda, et Sa mind armastad.*

Jumal käitub nii – ta ühendab meid ristiga -, et meid pühitseda, ning ta lubab ka seda, et Kirik ise nii paljude rünnakute all kannatama peab.”See kõik ei ole uudis, kirjutab püha Josemaria. Sellest ajast peale, kui Issand Jeesus Kristus Kiriku rajas, on see meie Ema pidevalt tagakiusamiste ohvriks langenud: vanasti võibolla täiesti avalikult, tänapäeval aga salaja ja varjatult. Ka

täna, nagu eile jätkub võitlus kiriku vastu.”[7]

See ei ole mingil juhul üllatus.

Kristus ise ütles seda Apostlitele: *Kui maailm teid vihkab, siis teadke, et ta on mind vihanud enne teid. Kui te oleksite maailmast, siis maailm armastaks teid kui omi, aga, et teie ei ole maailmast, vaid mina olen teid maailmast ära valinud, seepärast maailm vihkab teid. Pidage meeles sõna, mis mina teile olen öelnud: "Ei ole teener suurem kui ta isand!" Kui nad on taga kiusanud mind, kiusavad nad teidki. Kui nad on pidanud minu sõna, peavad nad teiegi sõna.*[8]

Kindlasti on aegu, mil suurenevad rünnakud katoliikliku õpetuse, piiskoppide, preestrite ja kõik need, kes tahavad elada ausalt ja õiglaselt, tehakse naerualusteks; süüdistatakse ilmikuid katoliiklasi, ja need, kes soovivad oma vabadust, seadusi ja kodanlikke struktuure Evangeeliumi

valguses näidata, satuvad põlguse alla. Kindlasti on teil kõigil väga kahju nendest vaestest inimestest, kelle mõistus ja hing on kibestunud. Palvetagem nende eest.

Vaatamata sellele olukorrale ei tohi me julgust kaotada, ega tagasi tõmbuda; kannatagem vennalikult koos nendega, kes on eksituses ja palvetagem nende eest; korvakem nende kurjus headusega ja võtkem vastu otsus, oma ustavust ja apostellikku panust veel suurema rõõmuga elada. Tuletagem meelde püha Josemaria motot *Jumal ja julgus* Opus Dei esimestel aastatel, kui raskused Kiriku elus ei olnud mitte väiksemad, kui praegu. Vaadelgem neid Kristuse sõnu, mida ma teile juba meenutasin: *Kui nad on taga kiusanud mind, kiusavad nad teidki; Kui nad on pidanud minu sõna, peavad nad teiegi sõna. Jumal ei kaota lahinguid. Oma lõputu*

armastuse ja kõikvõimsusega võib ta kurja heaks muuta.

Tihti oleme tundnud, et kiriku vastased on tulnud võitjaks ja mõelnud, et ta on omadega läbi. Kuid alati on Kristuse Mõrsja ilusamana ja puhtamana üles tõusnud, et olla taas Lunastamise tööriistaks rahvaste keskel. Juba püha Augustinus vihjas oma eluajal asjadele, mida meie Isa oma jutluses tsiteerib:” Kui teie kõrvad peaksid kuulma süüdistusi kiriku aadressil, siis olge nende südametute inimeste vastu sõbralikumad ja tähelepanelikumad, kui ükski ema olla suudab. Täna rünnatakse karistamatult, sest see riik – Meistri ja Looja riik – ei ole sellest maailmast. Niikaua, kui nisu sõklate all ohkab, niikaua, kui halastuse anum vihanõu kõrval kaebab, niikaua, kui liilia ohakate all nutab, ei puudu vaenlased, kes ütlevad: millal sureb ja hävib tema nimi? See tähendab: vaadake,

tulevad ajad, mil kristlased kaovad ja neid ei ole enam...kuid need, kes seda ütlevad, surevad kindlasti. Ja Kirik jääb püsima (Augustinus, Jutlused Psalmide põhjal, 70, II, 12).
[9]

Mõnikord me sooviksime, et Jumal oma viha näitaks ja Kiriku lõplikult kõigist tagakiusajatest vabastaks. Ja võibolla tahaksime me küsida: Miks sa lubad oma lunastatud rahvast niimoodi alandada? See on seesama kaeblemine, mille Johannes oma Ilmutustes nende suhu paneb, kes kuni surmani Kristust tunnistust annavad: *ma nägin altari all nende hingi, kes olid tapetud Jumala sõna pärast ja tunnistuse pärast, mis neil oli. Nad hüüdsid suure häälega: Kui kaua, oh püha ja tõeline Valitseja, ei mõista sa kohut ega nõua kätte meie verd neilt, kes elavad ilmamaal?*[10]
Ja vastust ei ole vaja kaua oodata: *neile öeldi, et nad natuke aega puhkaksid rahus, kuni saab täis nende*

kaassulaste ja vendade arv, kes veel tapetakse, nagu nemadki. [11]

Nii toimib Jumal. Need, kes on olnud vangistatud Kristuse, ebaõiglase kohtuprotsessi ja kohtuotsuse ning tema häbiväärse surma pealtnägijateks, tegid valed järeldused ja arvasid, et kõik oli lõppenud. Kuid ometi ei olnud inimeste lunastamine lähemal, kui siis, mil Jeesus vabatahtlikult meie eest kannatas. "Kui imeline ja samal ajal hämmastav on see saladus!" ütleb Püha Isa. "Me ei suuda seda reaalsust mitte kunagi piisavalt uurida. Kuigi Jeesus oli Jumal, ei tahtnud ta oma jumalikke eesõigusi ainult oma isiklikuks omandiks teha; ta ei tahtnud oma jumalust, oma aurikast väarikust ja oma võimu kasutada triumfi või meist eemalolemise vahenditena." [12]

Kristus tahab, et see alandamise ülendamise saladus, mille kaudu ta

meid lunastas, täituks tema müstilise
ihu liikmetes. ”Kui Suur Reede on
päev täis kurbust, siis on see ka
samaaegselt ka päevaks, mil äratame
endis taas usku, tugevdame lootust ja
julgust, kanda oma risti alandlikult,
usaldusega ja Jumalale andudes,
olles kindlad tema abis ja võidus.
Selle päeva liturgia laulab: ”O Crux,
ave, spes unica – Oh Rist, ole
tervitatud sa ainus lootus.”[13] Ma
tahan teile ettepaneku teha, et
matkiksite seda, mida ma teie Isa
juures tähele panin, nimelt korrata,
nautida ja vaadelda neid sõnu, mida
Vaiksel Nädalal eriliselt korratakse ja
tehke need endale täiesti omaks,
nagu ka tema seda tegi: *Adoramus te,
Christe, et benedicimus tibi. Quia per
sanctam Crucem tuam redemisti
mundum!*

Aurikka Ülestõusmise valguses, mis
Jeesuse surmale ja matmisele
järgnes, saavad need sündmused,
mis valu ja kannatust põhjustasid,

oma õige tähenduse. Proovigem, et mõistmine ja soov, igal sammul Jumala tahet armastada, ajaks kurja, vastu selle tahtmist, inimeste vabaduse ees taganema ja, et seeläbi võiks tema halastus veel rohkem särama lüüa. Proovigem seda ka neile ja paljudele teistele selgitada, kes võibolla segaduses või tasakaalust väljas on.

”Mis ka ei juhtuks – Kristus ei jäta oma Mõrsjat.”[14] Kristus elab edasi oma Kirikus, millele ta Püha Vaimu saatis, et see jäädavalt temaga oleks.”See oli Jumala plaan: Oma Ristisurma kaudu andis Kristus meile tõe ja elu vaimu. Kristus elab edasi oma Kirikus, Sakramentides, oma Liturgias, oma kuulutamistes, kõigis selle tegemistes.”[15] Ja meie Isa lisab: ”Kui inimene truudusest Armu vastu otsustab risti oma ”mina” keskele asetada, kui ta armastusest Jumala vastu ennast ära salgab, ennast egoismist ja igasugusest

petlikust inimlikust kindlustundest
vabastab ja kui ta tõesti usust elab,
siis ja ainult siis saab ta küllaldaselt
Püha Vaimu tuld, valgust ja
lohutust.”[16]

Selle kuu 23. kuupäeval tähistame
me meie Isa esimese Armulaua
aastapäeva. Ma ei tea, kuidas
suudaksin teile seletada seda rõõmu,
mis valdas teda, kui ta pidas oma
euharistliku palvehetke
Taevasseminemise pühal. Kindlasti
aga võin ma teile öelda, et tema
tänulikkus Püha Armulaua vastu ja
tema hardushetk olid
märkimisväärsed: kõik need palved
tundused talle liiga vähestena ja ta
palus Issandalt Sakramendis, et ta
õpetaks teda ennast ja meid seda
armastama.

Selles kuus on veel teisi Opus Dei
ajaloo tähtpäevi; ma jätan need teie
terve uudushimu meelevalda välja
uurida, et me koos sellega heade

tütarde ja poegadena Pühimat
Kolmainsust kõigi hüvede eest
tänaaksime. Praegu aga eriti minu
eelmise nädala Palermo reisi
vaimulike viljade eest.

Palvetagem Paavsti ja tema
kaastööliste eest ja kõigi minu
palvesoovide eest. See moto, millest
ma teile kirjutasin on püha
Josemaria moto Opus Dei
algaastatest: *Jumal ja julgus*, Usk ja
julgus, koos optimismiga, mis on
tekkinud lootusest. Suurendagem
oma sõbraliku vestluse apostolaati,
mis on Opus Deile väga tüüpiline,
ilma vale peenetundelisuseta.
Apostolaati, mis on rajatud
palveelule ja ohverdustele ja
võimalikult hästi tehtud kutsetööle. Ja
Jumal teeb kõik asjad palju kiiremini,
palju rohkem ja paremini, kui me
üldse ette kujutada oskame.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+Javier

[1] Püha Josemaria, *Kiri Francisco Moránile*, 15.5.1935 (väljavõte V. de Prada raamatust, *Opus Dei asutaja*, 1.osa, lk. 519)

[2] *Fl* 2, 6-11

[3] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 8.4.2009

[4] Sama

[5] Püha Josemaria, *Sepikoda*, Nr. 418

[6] Püha Josemaria, *Ristitee*, 6. peatus

[7] Püha Josemaria, Jutlus *Kiriku
üleloomulik eesmärk*, 28.5.1972

[8] Jh.15, 18-20

[9] Püha Josemaria, *Lojaalsus
Kirikule*

[10] Ilm. 6, 9-10

[11] Sama 6, 11

[12] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 8.4.2009

[13] Sama

[14] Püha Josemaria, Jutlus *Lojaalsus
Kirikule*, 4.6.1972

[15] Püha Josemaria, Kristus
möödub, Nr.102

[16] Sama Nr.137

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-aprill-2010/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-aprill-2010/)
(15.03.2026)